

Trafford afféle köztisztviselő volt. A legtöbben, akik nem az élelmezésben vagy a vendéglátásban dolgoztak, köztisztviselők voltak. A kormány messze a legnagyobb munkáltatónak számított az országban. Ami azt illeti – mivel szinte minden, amit az emberek elfogyasztottak vagy használtak, valahonnan máshonnan származott – a kormánynak valami elfoglaltságot kellett keresnie az állampolgárok számára.

Trafford a NemAdban dolgozott, a Nemzeti Adatbankban, amely azért létezett, hogy a népességről információkat gyűjtsön és tároljon. Hajdanán a NemAd a Belügyminisztérium fiókszervezete volt, de azóta akkorára nőtt, hogy már a minisztériumot rendelték a NemAd alá. Minden egyes személyről, aki csak az országban lakott, minden egyes iktatható adatot betápláltak a NemAdba. Minden pénzügyi tranzakciót, minden egyes alkalmat, amikor valaki megjelent a megfigyelő kamerák képein, minden kattintást a számítógép billentyűjén, a retina minden rezdülését, minden fogtömést megörökítettek és a NemAd szervei mélyére temettek, majd ezután átvezették az emberek egyháztagsági kártyájának hátulján levő kis fekete mágnescsíkra.

Mindez nem tömegmegfigyelési gyakorlat volt, nem is egy minden tudó rendőrállam komor bizonyítéka. A rendőrségnek megvolt a saját adatbankja, amivel síkra szállt a terrorizmus ellen, bár a terrorizmus ennek ellenére zavartalanul virágzott. Már rég egyértelművé vált, hogy függetlenül attól, mennyi információt tároltak, az emberek – ha elég eltökéltek – még mindig képesek voltak nyilvános helyeken felrobbantani magukat. Ami azt illeti, a népesség nagy többsége (beleértve a legtöbb potenciális terroristát és az ámokfutó gyilkosokat) az élete minden lehetséges részletét amúgy is közszemlére tette a Face Space

oldalán, és abban a reményben élt, hogy valaki mindezt el is fogja olvasni. Egy olyan világban, ahol az elvonulásra való vágyra perverziónak és a hit megtagadásaként tekintettek, nem sok értelme volt a kormány által fizetett tömegmegfigyelésnek.

Ennek ellenére a NemAd tovább növekedett, egyre több és több embert alkalmazott, egyszerűen azért, hogy egyre több és több információt rögzítsenek és tároljanak. Amennyire Trafford tudta, soha senki nem pillantott bele az általa tárolt információkba. Soha nem hívatta senki, hogy adjon számot bármiről is. Csak feldolgozta az adatokat, ahogy rajta kívül több millió hozzá hasonló alkalmazott, egyik gépről a másikra küldve azokat, akár egy hatalmas áramlat. Néha Trafford álmaiban hirtelen támadt információs cunami jelent meg, egy olyan pillanat, amikor minden elektronikus küldés, trillió-, csillió-mikrokommunikációk A-jai és B-jei egyetlen hatalmas, megállíthatatlan dagálllyá állnak össze, és a népeesség a saját élete virtuális változatába fullad.

A látomás tisztasága és annak a ténynek az ellenére, hogy az álmok elmesélése fontos eleme volt a társadalmi érintkezésnek és a spirituális istentiszteletnek is, Trafford nem osztotta meg ezt az álmát senkivel. Amikor a Közösségi Hitvallás során vagy a Fizlro napján a társalgóban kapucsínózás közben megkérték, hogy mesélje el egy álmát, Trafford sosem mondta el az igazat. Ehelyett álmokat talált ki, amelyekbe mások végeláthatatlan történeteiből emelt át részleteket, és úgy öltögette őket egymáshoz – innen egy riadt nyulat, onnan az esés élményét kölcsönözte, a hirtelen jelentkező, lehengerlő tudatosság érzetét egy harmadikból, egészen addig, míg elég részletet felhalmozott ahhoz, hogy egy hihető mesével álljon elő, amivel kitölthette az időt, amíg szabályosan át nem adhatta a mikrofont a következő felszólalónak.

Soha senki nem vette észre. A legtöbben tükön ültek, hogy a saját meséjüket előadhassák. Trafford nem azért tartotta titokban az álmait, mert olyan fontosnak gondolta őket; őt sem érdekelték, épp ezért kétszeresen érdektelenek lehettek mások számára. Csak azért tartotta titokban, hogy élvezhesse az érzéki gyönyört, hogy *van* titka. Hogy nem tárulkozik ki. Traffordnak minden, akármilyen banális titok is izgalmas volt. Valami, amiről csak ő tudott. Valami, amit nem osztott meg.